

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

לפני כבוד הרשמת הבכירה ויג'דאן חליחל

התובע ראובן מילמן

נגד

הנתבעת סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

פסק דין

1. לפני תובענה לפיצוי בשל משלוח דברי פרסומת, ללא הסכמת התובע, בניגוד להוראת סעיף 30א לחוק התקשרות (בזק ושידורים), התשמ"ב – 1982 (להלן: **חוק התקשרות**).

תמצית התובענה ועיקרי טענות הצדדים

2. לטענת התובע, החל מחודש אוגוסט 2019 ועד פברואר 2020, נשלחו לכתובת הדואר האלקטרונית שלו, האישית והפרטית, לא פחות מ-55 הודעות פרסומת על ידי הנתבעת.

לטענת התובע, חלק מההודעות הגיעו לתיקיית "דואר זבל" באמצעות מנגנון אוטומטי של שירות הדוא"ל Gmail (6 הודעות), כך שבסך הכל קיבל התובע 65 הודעות.

3. התובע ציין, כי מעולם לא נרשם באתר האינטרנט של הנתבעת ומעולם לא נתן אישור לשלוח לו דברי פרסומת, לא באמצעות אישור מפורש, ולא אגב רכישת מוצר בהתאם לחלופה שבסעיף 30א (ג) לחוק התקשרות, המחייבת קיומם של שלושה תנאים אשר אף אחד מהם לא התקיים במקרה דנן.

4. לטענת התובע, כמות ההודעות גרמה לו לטרחה רבה, התעסקות מיותרת והשחתת זמנו לריק.

5. ניסיון התובע, כך נטען, להסיר את עצמו מרשימת דיוור הנתבעת – לא צלח שכן התברר כי הדבר כרוך במנגנון מסורבל, וזאת בניגוד לסעיף 30א (ה) (1) (ג) (2) לחוק התקשרות. בנוסף, נטען, כי ניסיון התובע לברר את האופן בו הגיעה כתובת הדוא"ל שלו אל הנתבעת, באמצעות חיגו למרכז שירות הנתבעת, לא צלח, שעה שהנציגה ששוחחה עמו לא ידעה להסביר זאת.

6. התובע הוסיף וטען, כי הנתבעת כרתה עמו חוזה, בדמות תקנון המפורסם בתחתית אתר אינטרנט של הנתבעת, ובחוזה זה אין כל התייחסות לשימוש שעשתה הנתבעת בכתובת

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

- דוא"ל התובע. עם זאת, נטען, כי חוזה זה מחייב שימוש בפרטי התובע על פי דין בלבד, ומשלוח הודעות הדוא"ל, ובהן פרסומת, אינו כדין.
7. לבסוף, טען התובע, כי הנתבעת עשתה שימוש לא ראוי בפרטיו, ובניגוד לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1982 (להלן: **חוק הגנת הפרטיות**), שכן בדיקת התובע את מאגרי המידע הרשומים של הנתבעת אצל רשם מאגרי המידע, גילתה מאגר על שם הנתבעת אשר אינו מאגר המשמש לשירותי דוור ישיר. שימוש במאגר מידע, הכולל את כתובת דוא"ל התובע, נטען, מנוגד למטרות המאגר אותו רשמה הנתבעת אצל הרשם וגם בכך יש כדי לזכות את התובע בפיצוי.
8. על יסוד טענות אלה, סיכם התובע, זכאי הוא לפיצוי בסכום של 1,000 ₪ בגין כל הודעת דוא"ל שקיבל, ללא הוכחת נזק, ובסך הכל 55,000 ₪, אך זה בחר להעמיד את תובענתו – בשל עקרון תום הלב, לטענתו – על סכום של 30,000 ₪ בלבד.
9. הנתבעת הכחישה מכל וכל את טענות התובע. עיקר טענת הנתבעת היא, כי התובע הסתיר את העובדה, כי כבר בשנת 2014, במסגרת רכישה שביצע התובע באתר הנתבעת, נרשם ביוזמתו לרשימת תפוצה (ביום 1.12.2014).
10. עוד טענה הנתבעת, כי במשך כל אותה תקופה, ובמשך למעלה מחמש שנים מאז נרשם התובע, קיבל לתיבת הדואר האלקטרוני שלו הודעות פרסומיות מטעם הנתבעת, מבלי שהוא הלין על כך או ביקש את הסרתו מהרשימה. חלק מההודעות, נטען, אף "נפתחו" על ידי התובע, והוא צפה בתוכן.
- כאשר ביקש את הסרתו, אך ורק בחודש פברואר 2020, הרי שבהתאם לבקשתו הוסרה כתובת דוא"ל התובע מרשימת התפוצה, ולא נשלחה אליו כל הודעת פרסומת נוספת לאחר מכן.
11. הנתבעת הרחיבה וציינה עוד, כי בעת ביצוע ההזמנה באתרה, ברירת המחדל היא שהלקוח אינו מאשר קבלת דברי פרסומת. ככל שהלקוח מסכים, נטען, עליו לסמן באופי יזום את צירופו לרשימת התפוצה (ליד תיבה: **"אני רוצה להירשם לעדכוני"**).
12. אשר לאופן הסרת כתובת דוא"ל מרשימת התפוצה, שעה שזו כבר רשומה, הרי שהדבר אפשרי – לטענת הנתבעת – בכל עת, באמצעות לחיצה על כפתור "הסרה מרשימת תפוצה" המופיע בתחת כל הודעת פרסומת הנשלח על ידי הנתבעת (הנתבעת צירפה לכתב הגנת צילום המדגים זאת לטענתה). עוד הוסיפה בהקשר זה, כי ההסרה אפשרית גם באמצעות פניה בדואר האלקטרוני לשירות לקוחות הנתבעת, אשר כתובתו מופיעה גם כן בתחתית כל הודעה מטעם הנתבעת.

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

13. אשר לטענות התובע בנוגע להפרת הסכם עמה, טענה הנתבעת, כי לא נכרת כל הסכם ולא ברורה טענת התובע בדבר הפרתו של זה. עוד ציינה, ביחס לטענת התובע לשימוש לא תקין במאגר מידע, כי אין מדובר על מאגר מידע לדיוור ישר, שכן חוק הגנת הפרטיות מגדיר דיוור ישיר כפנייה אישית לאדם המבוססת על השתייכותו לקבוצת אוכלוסין בעלת מאפיין אחד או יותר. הדבר לא מתקיים לטענת הנתבעת, במקרה דנן.

14. לתמיכה בטענותיה צירפה הנתבעת מספר מסמכים לכתב הגנתה: העתק כרטיס הלקוח של התובע אצל הנתבעת (נספח א. להלן: **כרטיס הלקוח**); העתק אסמכתא לרישום התובע לרשימת התפוצה מיום 1.12.2014 (נספח ב. להלן: **אסמכתא הרישום**); העתק תיעוד ממערכות הנתבעת להודעות פרסומיות אשר נקראו על ידי התובע (נספח ג. להלן: **תיעוד הקריאה**); העתק תיעוד להסרת התובע מרשימת התפוצה (נספח ד); והעתק תיעוד לכניסת התובע לחשבונות באתר הנתבעת (נספח ה).

15. התובע הגיש כתב תשובה. בכתבת תשובתו חזר על עיקרי טענותיו שבכתב התביעה. עם זאת, הוסיף התובע וטען אין לנתבעת כל ראיה אשר תאושש את טענתה כי התובע נרשם לאתר הנתבעת; כי פלטי המחשב שצורפו (נספחים א' עד ה' לכתב ההגנה) אינם קריאים ולמעשה אין בהם כדי להוכיח את טענות הנתבעת; וכי ככל שביקשה הנתבעת להשתמש בנספחים האמורים היה עליה להגישן בצירוף לחוות דעת, דבר שלא נעשה.

דיון ומסקנות

16. בדיון וסיכומי הצדדים התמקדו הצדדים בעצם רישומו הנטען של התובע באתר הנתבעת, והאם רישום זה היה אגב הסכמת התובע לקבלת דברי הפרסומות, כטענת הנתבעת והאם לאו. עוד אציין, כי בסיכומיו זנח התובע את טענותיו הנוגעות להפרת חוזה נטענת על ידי הנתבעת וטענות הנוגעות לרישום או שימוש לא תקין במאגר מידע לפי חוק הגנת הפרטיות.

הדיון יתמקד, אם כן, בשאלה האם דברי הפרסומות שנשלחו לתובע נשלחו כדיון, במובן זה שהתקבל אישורו – אגב הרישום והרכישה שביצע התובע, כטענת הנתבעת – באתר הנתבעת.

17. כמו בכתב תשובתו, שם טען התובע, כי הנספחים שצורפו לכתב ההגנה – אינם קבילים, ויש להגישם באמצעות חוות דעת מומחה, כך גם בסיכומיו עמד התובע על טענתו, כי אין לראות בנספחים אלה ראיות קבילות, בין היתר משום שאינם מציגים כתובת IP מסוימת, כנדרש לטענת התובע על מנת להוכיח את רישום התובע באתר הנתבעת, וכי באופן כללי לא ניתן להבין מהנספחים דבר, בוודאי שאין בהם כדי לאשש את טענות הנתבעת.

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

18. הנתבעת בסיכומיה, כמו גם העד שהביאו לעדות, לא התייחסה לסוגיית קבילות הנספחים והאופן הראוי, לטעמה, להגשתם כראיה בתיק בית המשפט.

19. עיון בטענות הצדדים, בראיות שהובאו ובעדויות העדים מעלה, כי הצדק עם התובע בשאלה הראייתית. מכאן גם, כי דין טענתו העיקרית – כי דברי הפרסומת נשלחו ללא אישורו, להתקבל.

העדויות והראיות בתובענה

20. בחקירתו הנגדית, עמד התובע על טענתו, כי לא נרשם ביום 1.12.2014 לאתר הנתבעת וכי לא רכש כרטיסים למופע (עמוד 1, שורות 12-13).

21. עם זאת, אישר – כי פרטים אחדים, המופיעים לטענת הנתבעת בכרטיס הלקוח, אכן שלו. כך אישר, כי גר בישוב המופיע בכרטיס, כי מספר הטלפון שהוצג לו היה בשימוש עד שנת 2016, וכי תאריך לידתו הוא כפי שהוצג לו (שם, שורות 14-25). לשאלה, מאין פרטים אלה, אם לא התקבלו ממנו, השיב – כי הפרטים גלויים ברשת האינטרנט ואין כל קושי בהשגתם (עמוד 4, שורות 1-2).

כבר בשלב זה אציין, כי ידיעת הנתבעת פרטים אישיים אלה של הנתבע – עשויה, בתנאים מתאימים שאינם מתקיימים כאן, להצביע כראיה נסיבתית על עצם הרישום. עם זאת, התנאי לקבלת ראיה נסיבתית וביסוס ממצא עובדתי עליה היא שזו תוביל למסקנה סבירה אחת (ע"פ 38/49 קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד ב 813 (1949); גבריאלי הלוי תורת דיני הראיות כרך ד 775, 778-779 (2013)). זאת, כאמור, לא התקיים בעניינינו, שכן אף על פי עדות התובע מרבית הפרטים שיש בידי הנתבעת על אודותיו, זמינים באינטרנט. עדות זו לא נסתרה.

22. עוד הכחיש התובע בעדותו, כי קיבל הודעות לפני יום 19.8.2019 (ההודעה הראשונה, שלטענתו הגיע לתיבת הדוא"ל שלו), ובפרט הכחיש כי קיבל הודעות בשנת 2014 (עמוד 1, שורות 10-11 ושורות 18-19; עמוד 3, שורות 10-11).

23. מטעם הנתבעת העיד מר מיקי בישיץ שיין, סמנכ"ל הכספים של הנתבעת. בעדותו ציין, כי הוא מבין במחשבים ובדוחות שצורפו לכתב ההגנה (נספחים א עד ה), תוך שהוא מצייין כי הוא מכיר את תוכנת הנתבעת על בוריה (עמוד 4, שורות 13-18).

24. מר בישיץ שב וציין, כי את כל הנספחים שצורפו לכתב התביעה – ניתן להנפיק ממערכת המחשב של הנתבעת אך ורק בתנאי שהתובע נרשם ואישר קבלת דברי הפרסומות (עמוד 5, שורות 6-8, שורות 16-17 ושורות 29-30; עמוד 7, שורות 1-3 ושורה 7).

בית משפט השלום בבתי ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

25. כפי שיובהר מעלה, הקושי המרכזי בהוכחת טענת הנתבעת נעוץ בנספחים שצורפו לכתב ההגנה, ובעדות מר בשיץ.

רשומה מוסדית

26. האם הנתבעת יכלה להגיש את נספחי כתב ההגנה, ובפרט את **כרטיס הלקוח, אסמכתת הרישום, תיעוד הקריאה** – בתור רשומה מוסדית?

27. בהינתן עדות התובע, אשר הכחיש נמרצות את הרישום באתר הנתבעת ואת עצם הרכישה המיוחסת לו משנת 2014, נשאלת השאלה באיזה אופן יכלה הייתה הנתבעת להגיש תדפיסים אלה, והאם קבילותם אפשרית באמצעות הכלל המתיר הגשת רשומה מוסדית?

28. סעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א – 1971 (להלן: **הפקודה**), מאפשר הגשתה של רשומה מוסדית כראיה. מדובר על חריג לכלל הפוסל עדות שמיעה ולכלל המחייב הגשתה של הראיה הטובה ביותר, שכן הרשומה לא בהכרח נערכה על ידי העד המעיד עליה (אליהו הרנון **דיני ראיות** 132-133 (1985), ועל כן היא מכילי שני (עופר ארגוב "קבילותם של פלטי-מחשב כראיה" **משפטים** כ 131 (תש"ן); גבריאל הלוי **תורת דיני הראיות** כרך ג-854-855 (2013)).

29. התנאים לקבילות רשומה מוסדית, המפורטים בסעיף 36 לפקודה (וסעיף 35 בו ההגדרות), מחייבים כי הרשומה נערכה על ידי מוסד (ובכלל זה עסק); כי המוסד נוהג לערוך את הרישום בסמוך להתרחשותו (תנאיי הנוהג, השגרתיות או "הרגולריות" (נמרוד קוזלובסקי **המחשב וההליך המשפטי ראיות אלקטרוניות וסדרי דין** 209 (2000)) והסמיכות), וכי דרך איסוף הנתונים ועריכתם יש בהם כדי להעיד על אמיתות תוכן הרשומה.

30. הייתה הרשומה גם פלט, על המבקש להגישה להוכיח גם, כי דרך הפקת הפלט מעידה על אמיונות וכי המוסד נוקט, באורח סדיר, אמצעים סבירים מפני חדירה לחומר מחשב ומפני שיבוש בעבודתו (סעיף 36 (א) (3) לפקודה).

31. בעניינו, העיד מר בשיץ, כי הרשומה נקלטת שעה שהלקוח מזין את פרטיו לתוכה. מעדות זו למדים גם, כי הרשומה נרשמת מיד, כך שזו מקיימת את התנאים לעריכתה סמוך למועד התרחשותה וכדרך קבע מפעילות הנתבעת.

32. עם זאת, אין בעדות מר בשיץ כדי לקיים את שאר התנאים. כאמור הנתבעת אף לא טענה לעניין זה, ובפרט לא טענה כי יש בראיה זו משום רשומה מוסדית, אלא בחרה שלא לטעון לעניין זה כלל זולת הטענה משתמעת כי מדובר על ראיה כשרה וקבילה.

בית משפט השלום בבתי ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

33. ראוי לציין, כי הפסיקה לא חייבה הוכחת קבילות הרשומה הספציפית המוצגת. די היה בהוכחת סדירות הפעילות העסקית של הנתבעת ביחס לרשומה ולנהוג (רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל (5.7.2012)). על כן, עדות מר בישץ מספקת את התנאים שבסעיף 36 (א) (1) ו-(2) לפקודה, וגם זה בפרשנות "מרחיבה" ולזכות הנתבעת, אך אין בה כדי לספק את התנאים שבסעיף 36 (א) (3) כאמור.

34. בהינתן שכך, הנספחים שצורפו על ידי הנתבעת (נספחים א עד ה) לכתב התביעה, אינם עונים על ההגדרות של סעיף 36 לפקודת הראיות, בהיותם פלט, שכן לא הוכחו מלוא התנאים לקבילותם.

35. אציין, כי גם אם הייתי מקבלת את טענת הנתבעת, כי הראיה כשרה, ואילו הנתבעת הייתה מוכיחה את מלוא התנאים הנדרשים מרשומה מוסדית שהיא פלט לפי סעיף 36 לפקודה, קיימים שני קשיים עם הוכחת טענת הנתבעת בעניין זה באמצעות שימוש בחריג זה לכלל הפוסל עדות שמועה.

36. ראשית, כאמור, הסעיף דורש הוכחה, אשר יש בכדי להעיד על אמתותה של הרשומה בדרך בה היא נאספת ונערכת. לטענת הנתבעת, הרשומה נערכת על ידי הלקוח עצמו. הדבר מעורר קושי, שכן כלל לא ברור באיזה אופן מזהה הנתבעת את הלקוח ומאמת את פרטיו. בנוסף, עיון בנספחים מלמד כי יש בהם פרטים רבים אשר כלל לא מובנים, ואשר גם מר בישץ לא ידע בהכרח להסביר בעדותו (עמוד 4, שורות 19-36), הגם שידע להסביר את משמעות העמודות המצוינות שם. הדבר מעורר קושי משום שלמעשה מוצגת לבית המשפט ראיה – אשר בית המשפט לא בהכרח יכול להבינה. כך, לא ברור משמעותן של עמודות מסוימות (חרף עדות מר בישץ), באיזה אופן הן מעודכנות וכיוצא בזה. עדותו של מר בישץ לא פתרה את כל השאלות העולות מעיון בנספחים האמורים (ע"א (מחוזי ב"ש) 1124/97 לה בגט יא' נ' עזריאל (15.3.1998); א (שלום כ"ס) תא 16513/96 און-רב חברת הדלק (1991) בע"מ נ' רן אנרגיה משוקי דלק, שמנים, מזוט וגז בע"מ (9.6.1999)).

37. שנית, משום שבעדותו של מר בישץ נכללה סוגיה נוספת: האם אופן הצגת הנתונים בנספחים, ככל שאלה היו קבילים כרשומה מוסדית, והם כאמור אינם, יש כדי להסיק את המסקנה המבוקשת על ידי הנתבעת: הסכמת התובע לרישום לרשימת התפוצה. כפי שאציין בחלק הבא, הוכחת טענה זו אינה אפשרית באמצעות עדות מר בישץ, ונדרשת הגשת חוות דעתה מומחה, או לכל הפחות עדות איש מקצוע טכני מתחום המחשבים. הדבר, כאמור, לא נעשה.

בית משפט השלום בבתי ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

הגשת ראיות אלקטרוניות

38. הפסיקה בישראל, ולו בשלב זה, אינה עשירה בתחום המערב דיני ראיות וראיות אלקטרוניות או ראיות המופקות באמצעות מחשב (שאינן פלט של רשימה מוסדית), אך יש בה, בנוסף לכתובה המקצועית בתחום זה, כדי להביא למסקנה המשפטית, כי סוג טענה דן של הנתבעת, יש להוכיח באמצעות איש מקצוע טכני.

39. כך, על פי רוב איש טכני העוסק בתוכנה במישורים הטכנולוגיים שלה, בניגוד למישורי שיטות העבודה עליהן העיד מר בשיץ, יוכל להעיד על טיב התוכנה (קוזלובסקי, לעיל, בעמוד 28); האם הרישום אליה אפשרי ללא שתסומן משבצת "אני רוצה להירשם לעדכוני", או האם דילוג לשלב הבא ("המשך") שבצילום המסך בסעיף 11 לכתב הגנת הנתבעת) אפשרי ללא הסימון; והאם העובדה, כי מופק פלט – באמצעות חיפוש המבוצע בהקלדת כתובת הדוא"ל של התובע – בלתי אפשרי, שעה שלא בוצע רישום חיובי ואקטיבי כטענת הנתבעת.

40. כך למשל נפסק, כי יש לדחות טענה של חברת תקשורת אשר תבעה אדם וטענה כי השתמש בשירותיה, אך לא שילם תמורתם בפרשת פילי (ת"א (שלום ת"א) 731916/03 קווי זהב 012 בע"מ נ' פילי (14.4.2005)). בפרשה זו, נטען, כי בעת הכניסה לאתר האינטרנט של התובעת, מוצג מידע ובפרט מחירי שיחות טלפון המבוצעות באמצעות תשתית אינטרנט. בית המשפט קבע בפרשה זו, כי התובעת לא הוכיחה לא את עצם הצגת המידע, ולא את אישורו על ידי הנתבע דשם: "קיומו של מידע בתקופה שהנתבע נכנס לאתר, דורש הוכחה ע"י אנשים טכניים מקצועיים, שטיפלו בהצבת המידע באתר באינטרנט..." (שם, פסקה 45 לפסק הדין).

41. בנוסף, הוכחת פעילות מסוימת – בלתי חוקית – באמצעות מרכזיות טלפון, או שימוש מסוים באמצעות טלפון נייד, במועד ובאופן נטענים – נעשו אף הם באמצעות מומחה לדבר (ת"פ (מחוזי ת"א) 40250/99 מדינת ישראל נ' בן קאסם בדיר (3.9.2001); צפון (מחוזי) 313/15 התובע הצבאי נ' רבט ז. א. נ. (3.2.2016)).

42. עוד נפסק, כי הוכחת אופי ותכונות של קבצים מסוימים, כגון קבצי תוכנות משרדיות שונות או קובצי תסדיר מסמכים נייד (PDF) – טענה אף היא עדות מומחה לדבר, אשר עשוי להעיד, בין היתר, "האם ניתן לשחזר את כל סוגי הקבצים הנ"ל והאם ניתן לבצע שינוי בקבצים לאחר ששוחזרו" (ת"א (מחוזי חי') 1269-07-10 ניגא בע"מ נ' קירו סקאי בע"מ (26.11.2012)).

43. לבסוף, הפסיקה אף עסקה באופן הנכון להצגת מידע מהאינטרנט, כאשר גם במקרה זה נדרש הטוען והמבקש להגיש מידע זה – הצגתו באמצעות מומחה בתחום, בין היתר בשל העובדה שנתונים אילו ניתנים לשינוי תדיר והצגתם האפשרית בצורה בלתי אמינה (בקשה למחיקת סימן מסחר מספר (י-ם) 272360 א. כ. אמנור השקעות וסחר בע"מ נ' מיטרני

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

(30.8.2018); א (שלום ת"א) 45464/04 עיזבון המנוח טאהר מוחמד זייד ז"ל נ' מדינת ישראל (19.5.2009).

44. בהינתן פסיקה זו, ובהינתן עדות מר בשיץ והעדר עדות מומחה טכני או מומחה מחשבים, הרי שאין לקבל את טענת הנתבעת, שהעובדה כי חיפוש כתובת דוא"ל התובע במאגרי התוכנה שלה מביא לתוצאה המוצגת בנספחים לכתב ההגנה – מצביעה על הסכמתו לקבלת דברי הפרסומת (על התנאים לתחולת סעיף ההסכמה על דרך הרכישה: ע"א 534/17 לפיד נ' סלקום ישראל בע"מ (6.3.2019)).

45. בניתוח זה הנחתי, כי יש ממש בטענת הנתבעת, כי בעת ביצוע ההזמנה, אכן מוצגת ללקוח האפשרות לסרב או להסכים אקטיבית לקבלת דברי הדואר. אך עיון בצילום המסך שבסעיף 11 לכתב הגנת הנתבעת אינו מלמד כך, שכן בצילום זה לא נראה כל "ריבוע" או משבצת בו ניתן, ולו פוטנציאלית, לסמן V ליד המילים "אני רוצה להירשם לעדכונים".

46. נוכח קביעה עובדתית זו, אין לקבל את טענת הנתבעת, כי חל במקרה זה סעיף 30א (א) לחוק התקשורת. סעיף זה מחייב הוכחת מסירת הפרטים במהלך רכישה של מוצר או שירות (דבר שהנתבעת לא הוכיחה). אציין גם, כי הנתבעת אף לא הציגה מה בדיוק רכש התובע לטענתה. כל שטענה שרכש כרטיסים למופע. טענה זו, כאמור, הוכחה נמרצות על ידי התובע.

עוד מחייב הסעיף, מתן הזדמנות לסרב לקבל את דבר הפרסומת. כאמור, בהתאם לראיות הקבילות שבתיק בית המשפט, אין הוכחה לטענה זו של הנתבעת.

47. במקובץ מן האמור, יש לקבוע, כי הנתבעת שלחה דברי פרסומת לתובע מבלי שזה הסכים לקבלם.

גובה הפיצוי

48. התובע טען, כאמור, כי המנגנון שהוצג בהודעת הדוא"ל – ממנה ניסה לבקש את סירוב המשך המשלוח של ההודעות באופן מפורש, היה מסורבל ואינו עולה על דרישות חוק התקשורת. יש לדחות טענה זו.

49. התובע העיד, כי לא הצליח להסיר את עצמו מהרשימה, תחילה, בשל העובדה כי נשאל שאלות רבות המבקשות לברר מדוע רצונו להסיר (עמוד 2, שורות 32-35; עמוד 3, שורות 1-6). עם זאת, התובע צירף דוגמה לאחת מהודעות הפרסום של הנתבעת (הודעה קטועה ולא מלאה), ממנה למדים – כטענת הנתבעת – כי קיים מנגנון לחיצה באמצעותו מוסרת כתובתה דוא"ל מרשימת התפוצה. בניגוד למסמכים הרבים שצירף התובע לכתב תביעתו,

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

אשר מצביעים על כמות ההודעות ותוכן (נספחים א ו-ג), התובע לא צירף את מלוא ההודעה לדוגמה, אשר בסופה – כטענת הנתבעת, מנגנון ההסרה שצילמו צורף לכתב הגנתה. בנוסף, התובע לא צירף את אותן שאלות שלטענתו היה עליו לענות לשם הסרתו, ולא צירף צילומים המחזקים את עדותו כי המנגנון היה מסורבל. התובע כן צירף את אישור ההסרה (נספח ד), והעיד כי לאחר ביצוע האמור – פסק משלוח דברי הפרסומת.

50. בהינתן עדות יחידה זו של התובע (סעיף 54 (2) לפקודה) לעניין סרבול המנגנון, והמסמכים שצורפו (ואלה שלא צורפו), איני מקבלת את טענת התובע כי היה מדובר על מנגנון מסורבל.

51. הפסיקה אכן קבעה, כי אין להתנות את פסיקת הפיצוי ללא הוכחת נזק שבסעיף 30 לחוק התקשרות – בעצם מימוש מנגנון ההסרה. אך במקרה דנן, התובע מיאן לטעון או להעיד, מדוע בחר דווקא ברגע זה לפעול להסרתו מהרשימה. לטענת התובע הוא קיבל הודעות פרסומיות יותר משנה (8/2019 עד 2/2020), וכל אותה עת גרמו ההודעות למעמסה על שירות הדואר שלו. אך לא התקבל הסבר, מדוע המעמסה גדלה לאחר שנה שבא התובע בחר לא לעשות דבר על מנת להסיר את עצמו מרשימת התפוצה.

52. בהינתן שיקול זה, ובהינתן השיקולים שהובאו בפסיקה ובחקיקה לגובה הפיצוי לו זכאי התובע כתוצאה מקבלת דברי הפרסומת, יש לקחת גם שיקול זה לצורך חישוב הפיצוי.

53. בנוסף, נתתי את דעתי לכך שהתובע טען באופן שונה, הן בכתב תביעתו עצמו, והן בעדותו – למספר ההודעות שקיבל. עיון בנספח לכתב התביעה בו מפורטות ההודעות מלמד כי מדובר על 52 הודעות (הודעה אחת היא הודעת איפוס סיסמא, ואינה פרסומת). בנוסף, מפורטות 6 הודעות שהגיעו לתיבת "דואר זבל" (ובסך הכל 68 הודעות).

54. בהינתן נתונים אלה, השיקולים שהובאו מעלה, דומה כי הפיצוי הראוי ל-5 ההודעות הראשונות הוא 700 ₪ להודעה, ולשאר ההודעות סכום כולל של 7,500 ₪.

55. בסך הכל יחד, זכאי התובע לפיצוי בגובה 10,000 ₪.

סיכום ומסקנות

56. נוכח האמור, תביעת התובע מתקבלת חלקית. הנתבעת תשלם לתובע 10,000 ₪ בתוספת הצמדה וריבית מיום הגשת התובענה (13.2.2020). עוד תשלם הנתבעת לתובע את הוצאותיו (אגרת משפט) בסכום של 759 ₪, ושכ"ט עו"ד בסכום של 2,200 ₪ (כולל מס ערך מוסף).

בפסיקת שכר טרחת עוה"ד נתתי את דעתי לעובדה כי בתובענה התקיים דיון אחד; נחקרו שני עדים בלבד; הצדדים ניהלו את הדיון בצורה יעילה ומהירה. עוד נתתי את דעתי לעובדה, כי סכום פסק הדין נמוך משמעותית מסכום התובענה.

בית משפט השלום בבת ים

תא"מ 20-02-43417 מילמן נ' סי טי אס אוונטיס ישראל בע"מ

57. הסכומים האמורים ישולמו תוך 30 ימים, שכן אחרת יישאו הצמדה וריבית פיגורים מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"א, 08 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

ויגדאן חליחל, רשמת בכירה

